

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Aero – taxi OKR, a.s.**, se sídlem Tanvaldská 345, Liberec – Liberec XXX – Vratislavice nad Nisou, zastoupen JUDr. Janou Vyšanskou, Ph.D., advokátkou se sídlem Korunní 810, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2014, č. j. 6 A 14/2014 – 39, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o:

Kasační stížnosti **s e n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í:

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2014, č. j. 6 A 14/2014 – 39, bylo rozhodnuto o zastavení řízení a ministerstvu dopravy (dále jen „stěžovatel“) bylo uloženo zaplatit žalobci (dále jen „účastník řízení“) náklady řízení podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost. Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil stěžovatel tím, že chce, aby se předešlo další možné finanční újmě a zbytečným nákladům vynakládaným z prostředků státního rozpočtu, přičemž jako ústřední orgán státní správy je povinen se státními prostředky nakládat více než s péčí řádného hospodáře. Stěžovatel svoji žádost opírá o skutečnost, že podal již dne 5. 8. 2014 kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 11 A 9/2014 ve věci první žaloby totožného řízení týkající se stejného stavebního povolení. Již takto se už v součtu jedná o podstatnou sumu, která by při komplikacích u zpětného vymáhání pohledávky vůči účastníkovi řízení mohla ještě narůstat. Stěžovatel nemůže opominout ani nemalé riziko, které spatřuje v případném třetím usnesení Městského soudu v Praze ve věci žaloby projednávané pod sp. zn. 9 A 10/2014. S přihlédnutím na výše uvedený požadavek

stěžovatele o spojení shora uvedených řízení se pak celá záležitost může jevit jako nemravné obohacení účastníka řízení, respektive jeho právního zástupce, na úkor žalovaného státu, což stěžovatel považuje za nepřipustné a nezákonné. Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou splněny podmínky obsažené v ust. 107 odst. 1, potažmo v § 73 odst. 2, s. ř. s., protože z věcného hlediska nemůže být zastavením řízení způsobena újma žádná ze stran. Výše přiznaných nákladů řízení nedosahuje takové výše, která by omezila, nebo dokonce ohrozila, podnikání advokátní kanceláře jako právního zástupce účastníka řízení a není to v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Naopak rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o otázce zásadního právního významu, tedy zda v těchto specifických případech, kdy dojde k zastavení řízení o žalobě na základě souběžně vedeného řízení o mimořádných opravných prostředcích zahájeného z moci úřední odvolacím správním orgánem, je právě tím důležitým veřejným zájmem, na jehož základě by měl být odkladný účinek kasační stížnosti bez dalšího přiznán.

Podle ust. § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. užije přiměřeně.

Podle ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

U mimořádných opravných prostředků, mezi něž patří i kasační stížnost, je přiznání odkladného účinku předmětem úvahy rozhodujícího orgánu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 581/06, podle něhož je účelem odložení vykonatelnosti rozhodnutí „*vytvoření časového prostoru pro posouzení ústavní stížnosti tak, aby před rozhodnutím soudu nedošlo k nevratným krokům, po nichž by se jeho rozhodování stalo jen akademickým cvičením a ochrana ústavně zaručených základních práv a svobod by byla toliko iluzorní*“).

Smyslem správního soudnictví je poskytování ochrany veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob, a proto institut odkladného účinku má poskytovat ochranu těmto osobám před nepříznivými důsledky správních rozhodnutí. Na druhé straně však v řízení o kasační stížnosti není možné opomenout práva i správního orgánu, který je oprávněn podat návrh na přiznání odkladného účinku jen v tomto řízení.

Přiznáním odkladného účinku se před rozhodnutím ve věci samé prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zákonným postupem zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter institutu výjimečného. Čistě jazykový výklad ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. by mohl vést k závěru, že při posuzování, zda odkladný účinek přiznat anebo nikoli, se poměřuje pouze

vzájemný poměr újmy žadatele o jeho přiznání a újmou jiných osob. V tomto smyslu by tedy i celkem nepatrná újma žadatele mohla být důvodem pro přiznání odkladného účinku, pokud by byly újmy ostatních osob ještě mnohem „nepatrnější“. Takový výklad by však pomíjel základní znak institutu odkladného účinku, a sice, že se jedná o institut výjimečný, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. Měl-li by pravidlem být, nestanovil by zákonodárce jako základní pravidlo, že žaloba a kasační stížnost odkladný účinek nemají. Pojímání odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, tedy taková, která ho opravňuje, aby v jeho případě pravidlo, že žaloba, resp. kasační stížnost, nemá mít odkladný účinek, nebylo výjimečně uplatněno.

Nejvyšší správní soud přiznává kasační stížnosti správního orgánu odkladný účinek zpravidla v případech, kdy krajský soud zruší správní rozhodnutí z důvodu chybného posouzení hmotně právní otázky a zaváže svým právním názorem správní orgán, aby v novém řízení rozhodl odlišně od rozhodnutí zrušeného. To by totiž zákonitě vedlo k existenci dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci. Odkladný účinek na návrh správního orgánu nepřiznává kasační stížnosti zpravidla tehdy, je-li správní rozhodnutí zrušeno pouze z procesních důvodů a správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby rozhodl ve věci stejně jako zrušeným rozhodnutím. V takovém případě je totiž hrozba existence dvou odlišných rozhodnutí v téže věci mnohem méně pravděpodobná, byť ani zde ji nelze zcela vyloučit, jelikož po odstranění procesních vad může správní orgán zjištěný skutkový stav vyhodnotit odlišně.

V dané věci rozhodl městský soud, že se řízení zastavuje a že stěžovatel je povinen zaplatit účastníku řízení náhradu nákladů ve výši 13.342 Kč. Návrhem na přiznání odkladného účinku se tak stěžovatel v podstatě domáhá toho, aby nemusel platit náklady řízení do doby, než bude rozhodnuto o jeho kasační stížnosti. Újma, která hrozí stěžovateli zaplacením nákladů řízení rozhodně není, vzhledem k jeho poměrům, významná. Protože není splněna základní podmínka pro přiznání odkladného účinku, Nejvyšší správní soud neměl důvod zabývat se poměrem mezi stěžovatelovou újmou a újmou, která může vzniknout jiným osobám, a ani rozporem s důležitým veřejným zájmem.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě stěžovatele nejsou dány podmínky uvedené v ust. § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s., proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu